

endda opnaas med forholdsvis ringe Pengeofre, idet Erfaringer fra Udlandets større Skoletandklinikker vise, at samtlige Omkostninger ved disses Drift kunne begrænses til ca. 1 Krone aarligt pr. Barn, og medens det for adskillige andre endogsaa meget kostbare hygiejniske Foranstaltninger gælder, at deres Resultater maa søges fjernt og maaske kunne omdisputeres, er det for Tandplejens Vedkommende uomtvisteligt, at den systematisk gennemført altid giver sit direkte og haandgribelige Resultat.

„Dansk Forening for Børne-Tandpleje“ har her hjemme taget Sagen op. Gennem 16 Lokalkomiteer virker den over hele Landet og søger sit Formaal — at fremme Omsorgen for Tændernes Pleje hos den opvoksende Slægt — opnaaet bl. a. ved at arbejde for, at der til Skolerne knyttes Tandlæger, og navnlig for Oprettelsen af særlige kommunale Skoletandklinikker. I nogle af Landets Kommuner — Esbjerg, Fredericia, Frederiksberg, Hjørring, Odense — ere særlige Skoletandklinikker allerede blevne til Virkelighed, og Foreningen hilste med Glæde de ovenfor nævnte Bestemmelser i det Kommissionsbetænkningens ledsagende Lovudkast, idet det vilde være af overordentlig stor Betydning for Sagens Fremme Landet over, at Kommunerne kunde faa en Del af de med Skoletandplejen forbundne Udgifter refunderet. Det er derfor med dyb Beklagelse, at man har set, at disse Bestemmelser, om hvilke der havde været absolut Enstemmighed indenfor Kommissionen, ere udeladte af det Forslag til Lov, som den 19. December 1911 af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet er fremsat i Folketinget.

Da Udeladelsen motiveres med Betæneligheder ved at lade det offentlige overtage det Ansvar, der egentlig hører hjemme hos Forældrene, skal man tillade sig at fremhæve, at vor Forening energisk arbejder paa at vække Forældrenes Bevidsthed om deres Ansvar paa dette Omraade, men at det store Flertal af dem, som allerede have Øjet aabent for dette Ansvar, savner Midler til for deres Børn at gennemføre en systematisk Tandbehandling, og at der saa godt som ikke er Adgang til at erholde denne vederlagsfrit, lige saa lidt som der gennem Sygekassér eller lignende Institutioner ydes ubemidlede eller deres Børn konservativ Tandbehandling. Ved Ansættelsen af kommunale Skoletandlæger eller ved Oprettelsen af særlige Skoletandklinikker vil for Børnenes Vedkommende dette Savn kunne afhjælpes, og ønsker man ikke at yde Tandbehandlingen fuldstændig vederlagsfrit, men følges det her i Landet af Frederiksberg Kommune givne Eksempel, saaledes at som Regel kun det første Aars Behandling paa den kommunale Klinik er vederlagsfri, medens der for det fortsatte Tilsyn med Børnenes Tænder afkræves Forældrene en overkommelig Betaling, undgaar man at fragte dem Ansvar, men yder dem en Opmuntring og en højst værdifuld Hjælp til Selvhjælp og aabner selv de mindst bemidlede Adgang til at skaffe deres Børn Del i det store Gode, som en fra den unge Alder gennemført systematisk Tandpleje rummer.

Med disse Bemærkninger og under Henvisning til Sagens overordentlig store samfundsnyttige Betydning skal man tillade sig ærbødigst at andrage om, at det i „Lov om Bestemmelser vedrørende Skolevæsenets Styrelse og Tilsyn m. v. udenfor København“ maa blive fastsat, at Kommunalbestyrelsen efter Skolekommissionens Indstilling kan bestemme, at Børnenes Tænder undergives Tilsyn ved Undersøgelse og Behandling af en dertil antagen Tandlæge eller paa en særlig Skoletandklinik for de Skolebørns Vedkommende, hvis Forældre eller Værger meddele Samtykke hertil, og at Kommunen har Krav paa delvis Refusion fra Statskassen og fra vedkommende Skolefond af sine ikke af Børnenes Forældre eller Værger godtgjorte Udgifter til denne Foranstaltnings Gennemførelse.

Karen Ankersted,
Kommunelærerinde,
Medl. af Frb. Kmb.

Carl Christensen,
Tandlæge,
Professor.

J. Friis-Skotte,
Trafikass.,
Medl. af Frb. Kmb.

Jul. Heilbuth,
Vekselmægler.

Einar Lundsgaard,
Dr. med., Skolelæge,
Foreningens Formand.